

РЕШЕНИЕ

№ 425

гр. София, 15.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 13.10.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Светлана Димитрова

**ЧЛЕНОВЕ: Радина Карамфилова
Николай Димитров**

при участието на секретаря Макрина Христова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **6859** по описа за **2023** година докладвано от съдия Радина Карамфилова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл.63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по жалба на изпълнителен директор на Изпълнителна агенция „Медицински надзор“, подадена чрез процесуален представител юрк. В. Ц., срещу Решение № 2434 от 24.05.2023 г. постановено по н.а.х.д. № 9864/2022 г. по описа на Софийски районен съд, НО, 106-ти състав, с което е отменено Наказателно постановление № 64/01.07.2022 г., издадено от изпълнителния директор на Изпълнителна агенция „Медицински надзор“, с което на основание чл. 116ж, ал. 1 от Закона за лечебните заведения на Г. И. Г. с ЕГН [ЕГН] е наложено административно наказание "глоба" в размер на 1000 лева, за нарушение на чл. 7г, ал.2, т. 3 от ЗЗЛ.

В жалбата са развити съображения за неправилност на решението, поради постановяването му в нарушение и при неправилно прилагане на закона, както и при съществено нарушение на процесуалните правила. Оспорени са изводите на СРС за допуснати съществени нарушения в хода на административнонаказателното производство. Твърди се, че в НП, а и в АУАН се съдържа ясно и конкретно описание на обстоятелствата, при които е извършено нарушението, както и всички реквизити, изискуеми съгласно чл. 42 и чл. 57 ЗАНН. Изложени са доводи, че извършването на нарушението е безспорно доказано. Иска се от съда да отмени обжалваното решение и

да потвърди наказателното постановление.

В съдебно заседание, се представлява от процесуален представител – юрк. Ц., който поддържа жалбата на сочените основания. Претендира присъждане на разноски.

Ответникът, чрез процесуалния си представител адв. К. оспорва касационната жалба и моли съда да се произнесе с решение, с което да остави в сила решението на Софийски районен съд. Претендира присъждането на разноски.

Представителят на СГП, прокурор Ю., дава заключение за неоснователност и недоказаност на жалбата. Предлага същата да бъде оставена без уважение и да се потвърди решението на СРС, като правилно и законосъобразно.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – ГРАД, XXII касационен състав, като се запозна с обжалваното съдебно решение, съобрази доводите и възраженията на страните и обсъди наведените касационни основания и тези по чл. 218, ал. 2 АПК, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

По допустимостта на касационната жалба:

Касационната жалба е подадена в установения с чл. 211, ал.1 АПК 14-дневен срок, от надлежна страна, срещу подлежащ на касационна проверка съдебен акт и същата е процесуално допустима.

СРС е възприел следната фактическа обстановка: ИАМН извършила проверка по документи на Център за спешна медицинска помощ /Ц./-С. във връзка с оповестен в медиите случай на отказ от хоспитализация на пациент. С Констативен протокол № КП - 13-553 от 15.09.2020 г. били дадени задължителни предписания на директора на Ц.-С., със срока за изпълнение до 31.01.2022 г. и в срок 15 дни след определения срок за изпълнение на предписанието да уведоми изп.директор на ИАМН, а именно: „Да издаде необходимия вътрешен документ – заповед, алгоритъм или друго за документирание от екипите на ЦСПМ-С. на триаж във фишовете на С. с цел изпълнение на изискванията на Медицински стандарт „Спеша медицина“ в т. 1.2.2.8 от Раздел VI „Дейности по комуникация“.

С писмо от 01.02.2022 г. директорът на Ц.-С. е уведомил касатора, за начина на регистриране на медицинския триаж, както и, че доколкото действащия подзаконен нормативен акт – Наредба № 7 за спешна медицинска помощ, не е предвидена бланка, липсва изискване триажът да се отбелязва във ФСМП, а единствено да се извършва и документира.

На 31.05.2022 г. бил съставен АУАН № А-187/31.05.2022 г от Т. П. И. – държавен инспектор при ИАМН и в присъствието на свидетеля д-р. Г. И. М. е констатирано, че на 01.02.2022 г. в [населено място], д-р Г. И. Г., в качеството си на директор на Ц.-С. не е изпълнил даденото му задължително предписание от контролните органи на ИАМН с констативен протокол № КП - 13-553 от 15.09.2020 г.

Въз основа на посочения АУАН е било издадено и процесното НП, с което на което на основание чл. 116ж, ал. 1 от Закона за лечебните заведения на Г. И. Г. с ЕГН [ЕГН] е наложено административно наказание "глоба" в размер на 1000 лева, за нарушение на чл. 7г, ал.2, т. 3 от ЗЗЛ.

За да постанови решението си, въззивният съд е събрал писмени и гласни доказателства, представени с наказателното постановление, приобщени по реда на чл.283 НПК. Въз основа на тях е приел, че при съставяне на АУАН и НП са допуснати съществени процесуални нарушения.

Разгледана по същество същата е неоснователна.

Касационната инстанция споделя изводите на проверявания съд за допуснати

съществени процесуални нарушения при съставяне на процесните АУАН и НП. Не е спазен срока по чл. 34, ал. 1 от ЗАНН, както и е налице неяснота и непълнота от фактическа страна относно посочено твърдяното нарушение в АУАН и в НП.

По отношение на срока за съставяне на АУАН, правилно и законосъобразно СРС е приел, че АУАН е издаден извън предвидения в чл. 34, ал. 1 ЗАНН 3-месечен срок, считано от извършване на нарушението и откриване на нарушителя. От доказателствата приобщени пред СРС е видно, че на Г. са дадени задължителни предписания с КП № 946/23.12.2021 г., със срок за изпълнение до 15 дни след определения срок за изпълнение на предписанието /т.е. до 15.02.2022 г./, като АУАН е следвало да бъде издаден на 15.05.2022 г. Последният е с дата на издаване 31.05.2022 г., което е в нарушение на чл. 34, ал.1 от ЗАНН. Съставянето на АУАН извън срока по чл. 34, ал. 1 ЗАНН опорочава съществено административно-наказателното производство, защото на практика липсва годин обвинителен титул. Съответната правна последица е отмяната на обжалваното наказателно постановление.

По отношение на посочена за нарушена правна норма, а именно тази на чл. 7г, ал. 2, т. 3 от Закона за лечебните заведения, гласяща, че „Държавните органи, длъжностните лица, физическите и юридическите лица са длъжни да оказват съдействие на служителите на Изпълнителна агенция „Медицински надзор“ имат право: „да дават задължителни предписания с определен срок и да следят за изпълнението им“, правилно е прието от СРС, че дадените задължителни предписания по своята правна природа представляват принудителни административни мерки по смисъла на чл. 22 ЗАНН и индивидуални административни актове по смисъла на чл. 21 АПК и като такъв акт при извършения от СРС косвен контрол за законосъобразност на акта, последния противоречи както на изискванията на Наредба № 3 от 06.10.2017 г. за утвърждаване на медицински стандарт „Спешна медицина“ /обн. в ДВ бр. 86 от 27.10.2017 г., издадена от министъра на здравеопазването/, така и на тези, част от Наредба № 25 от 04.11.1999 г. за оказване на спешна медицинска помощ /обн. в ДВ бр. 98 от 12.11.1999 г., издадена от министъра на здравеопазването/, доколкото в посочените подзаконовни нормативни актове не се съдържа правно задължение за отразяване на извършения на място медицински триаж във ФСМП, поради което не може да бъде вменено и задължение за изпълнението на последните от страна на наказаното лице.

На следващо място за пълнота следва да се посочи, че словесното описание на нарушението - неизпълнение на задължително предписание, незаконосъобразно е съотнесено към нормата на чл. 7г, ал. 2, т. 3 от ЗЛЗ, която регламентира правомощията на служителите на Изпълнителна агенция "Медицински надзор", в т.ч. да дават задължителни предписания с определен срок и да следят за изпълнението им. Разпоредбата е диспозитивна и не вменява конкретни задължения, поради което няма как да бъде нарушена. В случая противоправното поведение на лечебното заведение е следвало да бъде квалифицирано като нарушение по чл. 116ж, ал.1 вр. ал.2 от ЗЛЗ. Както изрично е предвидено в чл. 116ж, ал.2 от ЗЛЗ, отговорността се ангажира за нарушение по ал. 1 на същата норма, а не за такова по чл. 7г, ал. 2, т. 3 от ЗЛЗ. Несъответствието между словесното описание и правната квалификация на нарушението всякога е съществен порок в НП и като такова - основание за неговата отмяна.

В рамките на наведените касационни основания и при извършената служебна проверка на основание чл. 218, ал. 2 АПК, съдът не констатира неправилност и

незаконосъобразност на решението на СРС, поради което същото следва да бъде оставено в сила.

По разноските:

При този изход на спора и на основание чл. 63, ал.3 от ЗАНН в полза на Г. И. Г. следва да бъдат присъдени направените разноски в процеса, които са доказани в размер на сумата от 500 лева и представляват заплатено адвокатско възнаграждение за осъществено процесуално представителство.

Воден от горното, Административен съд София-град, X.-ти касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 2434 от 24.05.2023 г. постановено по н.а.х.д. № 9864/2022 г. по описа на Софийски районен съд, НО, 106-ти състав.

ОСЪЖДА Изпълнителна агенция „Медицински надзор“ да заплати на Г. И. Г. с ЕГН [ЕГН] направените в хода на съдебното производство разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 500 /петстотин/ лева.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.